

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз ОК 41/2016
31.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Милунке Цветковић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног Миће Николића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 4. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Славка Берћана, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 - Кв По1 478/16 од 07.10.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1 Пои 2/16 од 23.11.2016. године, у седници већа одржаној 31.01.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Миће Николића, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 - Кв По1 478/16 од 07.10.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1 Пои 2/16 од 23.11.2016. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 од 15.09.2016. године усвојен је захтев Тужиоца за организовани криминал ОИК 2/12 од 09.09.2016. године за привремено одузимање имовине од окривљеног Миће Николића те је од истог привремено одузета имовина: стан број 41, површине 63м² у .. у улици ..., са даљим ознакама као што је то наведено у изреци решења, којим ће управљати Дирекција за управљање одузетом имовином, при чему привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела траје до даље одлуке суда, а најдуже док суд не одлучи о захтеву за трајно одузимање имовине.

Решењем Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 - Кв По1 478/16 од 07.10.2016. године одбијени су, као неосновани, приговори бранилаца окривљеног Миће Николића, адвоката Славка Берћана и Јовице Ковачевића изјављени против решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 од 15.09.2016. године.

Решењем Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1 Пои 2/16 од 23.11.2016. године одбијене су, као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног Миће Николића, адвоката Јовице Ковачевића и Славка Берћана, изјављене против решења Вишег суда у Београду Посебно одељење Пои-По1 3/16 - Кв По1 478/16 од 07.10.2016. године.

Против наведених решења Вишег суда у Београду, Посебно одељење Пои-По1 3/16 - Кв По1 478/16 од 07.10.2016. године и Апелационог суда у Београду, Посебно одељење Кж-По1 Пои 2/16 од 23.11.2016. године, на основу члана 482. и члана 483. ЗКП, бранилац окривљеног Миће Николића, адвокат Славко Берћан, поднео је захтев за заштиту законитости, због неправилне одлуке о одузимању имовине проистекле из кривичног дела из члана 441. став 3. ЗКП, у вези са чланом 23. став 2. и чланом 24. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 10), става 2. тачка 1) у вези са чланом 4. став 1. и 2. ЗКП и уз предлог Врховном касационом суду да усвоји поднети захтев, те да преиначи другостепено побијано решење тако што ће одбити захтев Тужиоца за организовани криминал ОИК 2/12 од 09.09.2016. године, односно укинути побијано решење у целини и предмет вратити Апелационом суду на поновну одлуку.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП, након достављања примерка захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоце окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са решењима против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

Бранилац окривљеног Миће Николића у поднетом захтеву указује на повреду из одредбе члана 441. став 3. ЗКП, у вези са одредбом члана 23. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела. По налажењу одбране, председник већа, у овој фази поступка, када је донета првостепена пресуда, нема овлашћење да донесе решење о привременом одузимању имовине.

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Одредбом члана 23. став 3. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела прописано је да у захтеву јавног тужиоца за привремено одузимање имовине, у зависности од фазе поступка одлучује: истражни судија, судија за претходни поступак, односно председник већа пред којим се одржава главни претрес. На даље, одредбом члана 34. став 2. истог закона прописано је да привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела траје најдуже док суд не одлучи о захтеву за трајно одузимање имовине, док је одредбом члана 34. став 1. истог закона предвиђено да привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела престаје ако јавни тужилац не поднесе захтев за трајно одузимање у року од три месеца (како је то предвиђено чланом 38. став 1. истог закона) од дана достављања правноснажне пресуде којом је утврђено да је учињено кривично дело из члана 2. овог закона.

Код чињенице да у овом кривичном поступку, против окривљеног Миће Николића који се води пред Вишим судом у Београду, Посебно одељење КПо1 56/12 није донета правноснажна пресуда, те се нису стекли услови за подношење захтева за трајно одузимање имовине проистекле из кривичног дела, неосновано се у поднетом захтеву указује да председник већа пред којим се одржава главни претрес није овлашћен да одлучује о захтеву јавног тужиоца за привремено одузимање имовине проистекле из кривичног дела, јер је за одлучивање надлежан управо председник већа, имајући у виду фазу кривичног поступка против окривљеног.

Поред тога, овај суд везано за наведену повреду одредбе члана 441. став 3. ЗКП у вези са одредбом члана 23. став 2. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела која је истицана у поступку по редовном правном леку, прихвата разлоге жалбеног суда дате на страни 3 другостепеног решења, те на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

У поднетом захтеву за заштиту законитости повреда одредбе члана 441. став 3. ЗКП у вези са одредбом члана 24. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела је образложена наводима да је поступак привременог одузимања имовине окончан доношењем правноснажног решења суда Пои-По1 1/13 од 09.04.2013. године, те се накнадне наредбе издате катастру непокретности од Тужиоца за организовани криминал дана 26.05.2016. године о забрани власнику да располаже имовином, не могу извршавати уписима у регистар непокретности.

Врховни касациони суд, такође и ове наводе у захтеву оцењује као неосноване, налазећи да је Виши суду Београду, Посебно одељење доношењем решења Пои-По1 1/13 од 09.04.2013. године правноснажно окончао поступак о привременом одузимању имовине проистекле из кривичног дела, у односу на окривљеног Мићу Николића у предметном кривичном поступку Вишег суда у Београду, Посебно одељење КПо1 56/12, по захтеву јавног тужиоца у ком је тачно опредељена имовина која се привремено одузима, те следствено томе првостепени и другостепени суд нису повредили одредбу члана 24. Закона о одузимању имовине проистекле из кривичног дела, када је због постојања опасности да ће власник располагати имовином проистеклом из кривичног дела пре него што суд одлучи о захтеву из члана 23. став 1. овог закона, јавни тужилац донео наредбу о забрани располагања имовином која је забележена у катастар непокретности. Из наведених разлога, супротни наводи у захтеву браниоца окривљеног су оцењени као неосновани, а поступање свих процесних субјеката у смислу одредаба члана 24. поменутог закона је оцењено од овог суда као правилно и законито.

Поднетим захтевом браниоца окривљеног Миће Николића, адвоката Славка Берћана се у оквиру истакнуте повреде одредбе члана 441. став 3. ЗКП у вези са повредама одредаба члана 23. став 2. и чланом 24. Закону о одузимању имовине проистекле из кривичног дела указује и на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 10), у вези са чланом 4. став 1. и 2. ЗКП. Одбрана налази да је, у погледу привременог одузимања имовине власника поступак окончан доношењем правноснажног решења Вишег суда у

Београду, Посебно одељење Пои-По1 1/13 од 09.04.2013. године, те да је исти суд доношењем решења Пои-По1 3/16 од 15.09.2016. године изменио правноснажно решење, на штету окривљеног, чиме је учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 10) у вези са чланом 4. став 1. и 2. ЗКП (иако ову одредбу бранилац означава само као „члан 4. став 2. ЗКП“).

Врховни касациони суд ове наводе у захтеву оцењује као неосноване. Пре свега, Законом о одузимању имовине проистекле из кривичног дела јавни тужилац није ограничен на подношење само једног захтева за привремено одузимање имовине. На даље, окривљени Мића Николић је на непокретности тј. стамбено-пословној згради чији је власник (у ... у улици ..., која је предмет привременог одузимања по захтевима Тужиоца за организовани криминал ОИК 2/12 од 08.02.2013. и 09.09.2016. године), накнадно извршио адаптацију таванског у стамбени простор, створивши тако себи могућност да новонасталим станом након озакоњења и укњижења на своје име (у Републичком геодетском заводу Служби за катастар непокретности ... решењем од 20.05.2016. године) располаже у правном саобраћају, из ког разлога му је исти привремено одузет побијаним решењима, те с`тога Врховни касациони суд налази да у поступку привременог одузимања имовине од окривљеног није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 10) у вези са чланом 4. став 1. и 2. ЗКП, односно да се не ради о пресуђеној ствари, нити је повређена одредба члана 453. ЗКП, а све то на штету окривљеног. Према налажењу Врховног касационог суда наведена повреда би могла да буде учињена и о истој би могло бити одлучивано у случају да је по другом захтеву јавног тужиоца суд одлучио о истоветном предмету одлучивања, а затим по правном леку изјављеном у корист окривљеног одлучено на штету окривљеног, а свакако у истом предмету, уколико дође до поступка трајног одузимања имовине проистекле из кривичног дела, може се разматрати постојање ових повреда закона.

Осим тога, бранилац окривљеног Миће Николића, адвокат Славко Берћан је и у поступку по редовном правном леку указивао да се ради о правноснажно пресуђеној ствари, па Врховни касациони суд прихватајући разлоге жалбеног суда дате на страни б другостепене одлуке, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Такође, поднетим захтевом за заштиту законитости се у оквиру истакнуте повреде одредбе члана 441. став 3. ЗКП у вези са повредама одредаба члана 23. став 2. и чланом 24. Закону о одузимању имовине проистекле из кривичног дела указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, уз образложење да се првостепена и другостепена одлука заснивају на доказу на коме се одлуке не могу заснивати - службеној белешци о обавештењу примљеном од грађана АА 39/16 од 26.08.2016. године. Одбрана налази да је суд у односу на наведени доказ морао применити одредбу члана 237. став 3. ЗКП и исту издвојити из списка јер она - службена белешка не може егзистирати у корпусу доказа који ће судови ценити у току поступка на било који начин.

Врховни касациони суд је и ове наводе у захтеву браниоца окривљеног оценио као неосноване, налазећи да је предметна службена белешка МУП РС Дирекција полиције, Управа криминалистичке полиције, Служба за борбу против

организованог криминала, Јединица за финансијске истраге број 39/16 од 26.08.2016. године прибављена у законито спроведеном поступку у складу са одредбама члана 288. став 1. и члана 286. став 2. ЗКП, па само по себи није незаконит доказ.

Међутим, сходном применом одредаба Законика о кривичном поступку којима је прописано који докази су недозвољени у кривичном поступку, овај суд оцењује да се предметна службена белешка не сме користити за доказивање чињеница ни у овом поступку, али како је суд засновао одлуку о привременом одузимању имовине од окривљеног, на низу других доказа, то није учињена повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, која би довела до укидања побијаних правноснажних решења.

С`обзиром на то да је наведена битна повреда одредаба кривичног поступка истицана и у поступку по редовном правном леку - жалби браниоца окривљеног Миће Николића, овај суд прихватајући разлоге жалбеног суда као довољне, аргументоване и јасне, дате на страни 7. другостепеног решења, на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Радмила Драгичевић-Дичић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ЈД-17